

Arrest

nr. 118 246 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 17 januari 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 20 september 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guinese nationaliteit te bezitten, tot de soussou-etnie te behoren en uit Samou (Forécariah) afkomstig te zijn. U bent niet naar school geweest. Uw moeder, Y. B., overleed tijdens een bevalling toen u twee jaar oud was. U verbleef met uw vader, A. Fo. C., die visser was, in de wijk Kaleyiré te Samou. Ook uw stiefmoeder en uw drie halfbroers verbleven er, evenals de oudere broer van uw vader, E. L. C., en zijn gezin. U lijdt, net zoals uw moeder, aan menorrhagie (hevig menstrueel bloedverlies). U kreeg traditionele medicijnen van uw vader en hij stuurde u ook enkele keren naar het ziekenhuis. Uw vader vroeg aan een besnijdstster of een besnijdenis u zou kunnen helpen, maar ze zei dat ze dit niet wist. Uw vader besloot u niet te laten besnijden, gezien uw moeder wel was besneden en zij toch ook was overleden. U voelde zich beschaamd ten aanzien van uw (besneden) vriendinnen. Uw oom, die de eerste imam van het dorp was, wilde -toen u zeventien jaar was- dat u zou worden besneden, maar uw vader weigerde dit. Uw vader had hierover discussies met uw oom. Uw vader overleed begin 2009. Uw oom wilde wel voor uw stiefmoeder en uw drie halfbroers zorgen, maar zolang u niet besneden was, wenste hij niet voor u te zorgen. U mocht in de woning van uw vader verblijven tot u zou worden besneden in het droogseizoen. U zag geen andere mogelijkheid dan u te laten besnijden, hetgeen u niet wenste, gezien uw vader dit niet had gewild. U riep de hulp in van een klant van uw vader, F. S.. U vertelde haar uw problemen en zei haar dat uw oom niet naar u wilden luisteren. F. vroeg u of u naar Conakry wilde gaan, hetgeen u aanvaardde, op voorwaarde dat u een behandeling zou krijgen in het ziekenhuis en dat er u een beroep werd aangeleerd. U verliet uw familie in 2009 zonder hen iets te vertellen. U verbleef bij F. S. in de wijk Almanía, in de gemeente Kalin te Conakry. Er verbleven nog twee meisjes, Aï. D. en Z. Ba.. F. nam u mee naar het ziekenhuis, alwaar dr. S. u vertelde dat u een operatie in Senegal nodig had. Dr. S. stelde u verder de (anticonceptieve) prikpijl voor. U verkocht snoepgoed en ijswater voor F.. Bij haar terugkeer naar Samou liet F. S. uw oom het medisch rapport lezen, waaruit bleek dat een operatie (en niet een besnijdenis) voor uw genezing zou kunnen zorgen. Uw oom zei dat hij niet langer in u geïnteresseerd was. F. vertelde u dat uw familie niets meer met u te maken wilden hebben en zei u dat u alles moest doen wat zij u vroeg. U had inmiddels door dat F. meisjes prostitueerde. Mannen kwamen er drinken in de bar. Maar u wist niet waar naartoe te gaan. Toen u zes maanden bij F. verbleef, zei F. u dat uw leven zou veranderen en u werk zou krijgen. U vroeg welk werk, maar F. zei u dat u wel zou zien. Na uw werk als verkoopster diende u zich te wassen en een jurkje of een short aan te doen, vervolgens nam F. u mee naar de kapper. Op een dag kwam er een militair langs, kolonel Mou. B., die chef is van de internationale luchthaven Gbessia. F. vroeg u om de kolonel "bezig te houden", maar u zei haar dat u geen seksuele ervaring had. U slaagde er in te ontkomen. Z. zei u het werk ernstig te nemen, omdat de kolonel u overal zou volgen. 's Anderendaags kwam de kolonel terug. U kreeg twee pillen van F., waardoor u in slaap viel. U werd ontmaagd door de kolonel. U weende en vroeg aan F. wat er was gebeurd, gezien u naakt was en bloedde. F. beledigde u en zei u indien u het werk niet wilde doen, u diende weg te gaan. Maar omdat u niet wist waar naartoe te gaan, bleef u. De kolonel kwam terug en mishandelde u seksueel. Hij kwam dagelijks gedurende de week, maar verbleef in het weekend bij zijn familie. U had een exclusieve relatie met hem. U verkocht verder overdag, maar u wenste dit werk niet meer te doen gezien het te warm was en u te veel aan de kolonel en uw ziekte moest denken. In 2011 verkocht u voor de winkel van een Libanees, H. Sa., die u vroeg of u niemand kende die het huishouden kon doen. U bood zich aan om het huishouden te doen. F. zei u dat u dan diende weg te gaan indien u voor mr. Sa. zou werken. U begaf zich naar mr. Sa. en bleef verder bij hem. De kolonel bedreigde F., waarna zij mr. Sa. opzocht en hem eveneens bedreigde. Daarop ging u terug naar F., maar u vroeg aan de kolonel om aan F. te vragen of u verder voor mr. Sa. zou kunnen werken, hetgeen hij deed. Begin 2011 bevond de kolonel zich in Europa voor een medische verzorging. U werkte reeds vier maanden voor mr. Sa., toen u een man, Ib. Sou. Ban., ontmoette, die met u wou uitgaan. U zag Ib. af en toe. Inmiddels was de kolonel teruggekeerd en hij bleef u verder erg mishandelen. U vertelde uw verhaal aan Ib., die zei dat hij u zou helpen om uw situatie te ontvluchten. Ib. organiseerde uw vertrek uit uw land van herkomst. U vertrouwde uw buurmeisje, T. D. Co., toe wat er gaande was en u nam haar contactgegevens mee. Op 27 december 2012 reisde u vanuit Conakry, onder begeleiding van Ib., naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. Ib. nam u mee naar een woning in een voor u onbekende plaats. Hij zei u dat u zich diende te prostitueren, hetgeen u weigerde. Hij bedreigde en sloeg u. U werd verkracht door twee mannen. U slaagde er in te ontkomen en u vroeg op 17 januari 2013 asiel aan. U vernam van uw buurmeisje, T., dat ze van Z. had vernomen dat de kolonel naar u op zoek was en dat hij F. had bedreigd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een uittreksel van een geboorteakte (afgeleverd op 10 januari 1989); een medisch attest, dd. 1 februari 2013 van dr. A. D.; een medisch schrijven voor de behandelende arts, dd. 22 mei 2013 van de Clinique St. Joseph te St. Vith; een medisch attest waaruit blijkt dat u niet bent besneden, dd. 23 april 2013 van dr. M. C. en een omslag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij uw terugkeer naar uw land van herkomst (1) onder dwang te worden besneden door uw oom, E. L. C.; (2) te worden gedood door kolonel Mou. B. omdat u hem heeft verlaten; (3) te worden gedood door Ib. Sou. Ban. omdat u hem nog geld schuldig bent en (4) geen behandeling te zullen krijgen voor uw ziekte.

In de eerste plaats maakte u in het geheel niet aannemelijk als volwassen vrouw door uw oom, E. L. C., te worden verplicht u te laten besnijden. Zo dient er te worden vastgesteld dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die u heeft ingevuld met behulp van de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 januari 2013, onvermeld liet dat u door uw oom zou gedwongen worden om een besnijdenis te ondergaan. Gevraagd waarom u dit cruciale element niet heeft vermeld in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, stelde u dat deze vraag u niet werd gesteld en u enkel werd gezegd te antwoorden op de vragen (gehoorverslag, p. 6). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u een dermate essentieel element in uw vervolgingsrelaas zou vermelden. U heeft immers een kopie van de ingevulde vragenlijst ontvangen (zie 'ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst', dd. 24 januari 2013, in het administratief dossier) en u heeft bij de aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkele manier laten weten dat er essentiële elementen ontbreken in uw verklaringen. U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat u de belangrijkste redenen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten, heeft kunnen meedelen (gehoorverslag, p. 2). Nochtans haalde u zelf uw vrees voor besnijdenis aan wanneer door het Commissariaat-generaal naar uw vrees bij terugkeer wordt gepeild (gehoorverslag, p. 13), waaruit duidelijk blijkt dat het voor u wel degelijk een essentieel element vormt in uw asielrelaas. Uw verklaring dat u ongeletterd zou zijn (gehoorverslag, p. 3), vormt evenmin een afdoende verantwoording, gezien ook van een persoon zonder opleiding kan worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt. Verder blijkt u weinig eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot de gevolgen van uw blijvende weigering om u te laten besnijden. Zo stelde u aanvankelijk dat uw oom u uit uw woning zou verjagen en u verstoten (gehoorverslag, p. 6). Wanneer u later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal opnieuw de vraag werd gesteld wat er zou gebeuren indien u zou blijven weigeren om u te laten besnijden, beweerde u ditmaal dat u zou gedwongen worden u te laten besnijden (gehoorverslag, p. 7). Gevraagd hoe uw familie u als volwassen vrouw zou kunnen laten besnijden, stelde u dat ze jonge mannen zouden roepen, u zouden vastbinden en u zouden besnijden (gehoorverslag, p. 7). Gevraagd of u dan enige gevallen kent van onbesneden vrouwen die nog op volwassen leeftijd onder dwang werden besneden, stelde u er geen te kennen en iedereen overigens op jonge leeftijd wordt besneden (gehoorverslag, p. 7), waaruit blijkt dat u zich voor wat betreft "de dwang" die u zou moeten ondergaan, louter en alleen op uw eigen vermoedens baseert. Het is hoe dan ook niet aannemelijk dat uw familie, en meer bepaald uw oom, nu nog tot dergelijke extreme maatregel zou overgaan, gezien u tot op vandaag immers nog niet bent besneden en u reeds 24 jaar bent. Dit toont aan dat uw familie deze praktijk niet heeft gesteund en u tegen deze schadelijke praktijk heeft kunnen beschermen of op zijn minst dat u nooit hebt gewild dat deze praktijk aan u werd opgelegd, te meer daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het overgrote deel van de besnijdenissen wordt uitgevoerd op zeer jonge meisjes vooraleer zij in hun puberteit zitten (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", Cedoca, april 2013, p. 8). Uw uitleg in dit verband, met name dat u niet werd besneden op jonge leeftijd omdat u ziek was (gehoorverslag, p. 7), is niet afdoende, gezien uw ziekte uw oom niet verhinderde om uw besnijdenis alsnog te eisen op latere leeftijd. U verklaarde zelf dat uw oom aan uw vader vroeg om u te laten besnijden toen u 17 jaar oud was (gehoorverslag, p. 5). Gevraagd of uw oom er reeds vóór deze leeftijd een probleem van maakte dat u

niet besneden was, antwoordde u ontkennend (gehoorverslag, p. 5). Gevraagd waarom uw oom dan net op dat moment -toen u 17 jaar was- eiste dat u zou besneden worden, bleef u het antwoord schuldig (gehoorverslag, p. 5). Gevraagd of uw oom verdere stappen ondernam om u te laten besnijden vanaf uw 17 jaar (ongeveer in 2006) tot 2009, het overlijden van uw vader, antwoordde u ontkennend en stelde u dat het bij discussies tussen uw vader en uw oom bleef (gehoorverslag, p. 5). Ook na het overlijden van uw vader (in het regenseizoen) maakte uw oom weinig haast om uw besnijdenis (onder dwang) te laten uitvoeren, gezien hij nog zou wachten tot het droogseizoen om u te laten besnijden. Indien uw oom werkelijk van plan was, zoals u beweerde, om u zelfs onder dwang te laten besnijden, zou er toch verwacht worden dat hij -wetende dat u tegen een besnijdenis gekant was- eerder tot de uitvoering ervan zou zijn overgegaan en niet zou wachten tot u uw toevlucht elders zou nemen. Overigens is het merkwaardig dat u niet meer pogingen heeft ondernomen om uw familie langs moederszijde te zoeken (om eventueel bij hen uw toevlucht te zoeken). U stelde enkel in dit verband hen niet te kennen, gezien uw moeder overleed toen u twee jaar oud was en zij niet uit hetzelfde dorp kwam (gehoorverslag, p. 6). Hoe dan ook maakte u voor het Commissariaat-generaal geen melding van het feit dat uw oom u nog steeds zou zoeken (om u onder dwang te laten besnijden). Integendeel, u stelde dat uw oom niet langer in u geïnteresseerd was, zoals u vernam van F. S., en u niets meer van hem of van uw familie heeft vernomen (gehoorverslag, p. 7). U maakte bijgevolg niet aannemelijk dat u als volwassen vrouw bij terugkeer naar Guinée alsnog een besnijdenis onder dwang zou dienen te vrezen door uw oom.

Ten tweede bestaan er tevens ernstige twijfels met betrekking tot de door u aangehaalde problemen met kolonel Mou. B., omdat u hem zou hebben verlaten. Zo dient er opnieuw te worden vastgesteld dat u deze gedwongen seksuele relatie met kolonel Mou. B. van 2009 tot 2011/2012 in het geheel onvermeld liet in voormelde vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Nochtans gaat het hier om een langdurige relatie (van 2009 – 2011/2012), waarbij u voortdurend zou zijn mishandeld geweest door de kolonel en die voor u uw directe vluchtaanleiding vormde (gehoorverslag, pp. 10 en 11). Gevraagd waarom u dit essentiële element niet eerder vermeldde, stelde u opnieuw dat u enkel werd gevraagd om op de vragen te antwoorden (gehoorverslag, p. 10). Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, kan opnieuw benadrukt worden dat ook van een persoon zonder opleiding, zoals u (gehoorverslag, p. 3), mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt. De vaststelling dat u heeft nagelaten deze gedwongen seksuele relatie met een belangrijk persoon te vermelden hypothekeert, en dit in samenhang met de overige vaststellingen, in bijkomende mate uw geloofwaardigheid. Verder maakte u niet aannemelijk dat u niet eerder zou gepoogd kunnen hebben F. S. te ontvluchten (en bijgevolg het lot dat u te wachten stond met de kolonel). Zo bent u hoogst verwarrend wanneer u werd gevraagd hoelang u na uw aankomst in Conakry te weten kwam dat F. S. meisjes prostitueerde. U stelde aanvankelijk dit te weten zijn gekomen toen u aan kolonel Mou. B. werd gegeven (gehoorverslag, p. 7). Wanneer u vervolgens werd gevraagd na hoeveel tijd u te weten kwam dat F. S. meisjes prostitueerde, antwoordde u ontwijkend dat u al mannen zag komen, er een bar in huis was; er twee kamers in huis waren; er een cour was en douches en u er in het begin niet zo oplette (gehoorverslag, p. 8). Wanneer u vervolgens opnieuw de vraag werd gesteld na hoeveel tijd u wist dat F. S. meisjes prostitueerde, stelde u dat het na zes maanden was toen u aan de kolonel werd gegeven (gehoorverslag, p. 8). Wanneer u vervolgens werd gevraagd of u voordien dan helemaal niet op de hoogte was, antwoordde u -opnieuw ontwijkend- dat er een bar was en u alleen snoepgoed en water verkocht (gehoorverslag, p. 8). Wanneer er u door het Commissariaat-generaal op werd gewezen dat het moeilijk te geloven is dat u helemaal van niets wist (gezien er mannen kwamen naar de bar, gezien de aanwezigheid van Ai. D. en Z. Ba., ...), beweerde u opeens wel te hebben geweten wat er gebeurde, maar u er gewoon niet aan dacht dat F. meisjes uit het dorp meenam om zich te prostitueren (gehoorverslag, p. 8). Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom u dan bij F. 3 bleef, indien u werkelijk reeds op de hoogte was van de praktijken van F. en u wist wat er u te wachten stond, stelde u dat u nergens anders naartoe kon gaan (gehoorverslag, p. 8), hetgeen geen afdoende verantwoording vormt voor de vaststelling dat u nog tot 2011/2012 heeft gewacht om uw situatie te ontvluchten, te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u een zelfstandige vrouw bent die zelfs in haar penibele situatie ander werk (als huishoudster bij mr. Sa.) vond. Overigens is het merkwaardig dat u stelde van 2009 tot 2011/2012 bij F. S. te hebben verbleven, waar tevens andere mannen kwamen (naar de bar), maar u zich geen enkele andere naam van een man kon herinneren (buiten de kolonel en de klanten van Ai. en Z., Hu. en Mam. B.) (gehoorverslag, p. 9). Ook is het merkwaardig dat u, gelet op de langdurige, gedwongen seksuele relatie die u zou hebben gehad met kolonel Mou. B. (van 2009 tot 2011/2012), niet

kon preciseren, zelfs niet bij benadering, hoeveel hij voor u betaalde (gehoorverslag, p. 9). U kon evenmin verduidelijken wanneer precies u kolonel Mou. B. ontvluchtte. Zo verklaarde u aanvankelijk op 27 december 2012 Guinée te hebben verlaten (gehoorverslag, p. 4), terwijl u later tijdens het gehoor stelde in 2011 met Ib. Sou. Ban. uw reis te hebben geregeld en Guinée te hebben verlaten (gehoorverslag, p. 11). Gevraagd of u in Guinée wordt gezocht, stelde u dat uw vriendin, T., van Z. zou hebben vernomen dat de kolonel F. zou hebben bedreigd en hij naar uw dorp zou gaan om u te zoeken. U kon echter niet preciseren wanneer de kolonel dit zou hebben gezegd en of hij meermaals bedreigingen had geuit na uw vertrek (gehoorverslag, p. 12). Overigens is het merkwaardig wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarover u de laatste keer met uw vriendin, T., sprak aan de telefoon u enkel stelde dat zij geen nieuws had over Ib. Sou. Ban., maar u de bedreigingen door de kolonel onvermeld liet (gehoorverslag, p. 3), terwijl u op het einde van het gehoor uitdrukkelijk bevestigde dat T. u de laatste keer dat u haar sprak aan de telefoon zei dat de kolonel had gezegd dat indien hij u zou zien, hij u zou neerschieten (gehoorverslag, p. 12). Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met kolonel Mou. B., aan wie u door F. S. zou zijn gegeven en die u zou hebben ontvlucht.

Ten derde kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw verklaring door Ib. Sou. Ban. te worden gezocht, omdat u hem nog geld schuldig zou zijn. Uw verklaringen omtrent de persoon van Ib. Sou. Ban. zijn dermate tegenstrijdig dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat Ib. in Senegal werd geboren, de Senegalese nationaliteit heeft en tot de malinké-etnie zou behoren (zie 'verklaring' Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 24 januari 2013, punt 16b en 'Samenstelling van de familie' Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 24 januari 2013, punt 7), terwijl u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde dat Ib. in Guinée (op een voor u onbekende plaats) werd geboren, de Guinese nationaliteit heeft en tot de sousou-etnie zou behoren (gehoorverslag, p. 10). U ontkende bij confrontatie met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ooit te hebben vermeld dat Ib. de Senegalese nationaliteit zou bezitten. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. Verder bevatten uw verklaringen geen concrete elementen die er op wijzen dat u Ib. bij terugkeer dient te vrezen (omdat u hem nog geld schuldig zou zijn), gezien u over geen enkele concrete indicatie beschikt dat hij naar u op zoek zou zijn. Uw vriendin, T., stelde immers dat zij geen nieuws heeft over Ib. (gehoorverslag, p. 3). Sedert uw vertrek uit uw land van herkomst op 27 december 2012 heeft u verder geen enkel ander contact meer gehad met vrienden, kennissen of familieleden. Het is overigens merkwaardig dat u Ib. niet aangaf bij de politie in België. U stelde dit niet te hebben gedaan omdat u niet weet waar hij woont (gehoorverslag, p. 12), maar dit vormt geen afdoende uitleg voor uw nalaten, gezien de zwaarwichtige feiten waaraan Ib. u trachtte bloot te stellen. Deze vaststelling ondermijnt in verdere mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met Ib. Sou. Ban..

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor het gebrek aan medische behandeling van uw ziekte, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machT.ng tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het door u voorgelegde medisch attest (dd. 23 april 2013 van dr. M. C.) vermeldt enkel dat u niet bent besneden, hetgeen in het kader van voorliggende beslissing niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor het door u voorgelegde medisch attest (dd. 1 februari 2013 van dr. A. D.). Het medisch schrijven voor de behandelende arts (dd. 22 mei 2013 van de Clinique St. Joseph te St. Vith) maakt gewag van een polyp endometrial en anemie. Deze aandoening wordt evenmin in het kader van voorliggende beslissing betwist. Bovendien is dit attest bestemd voor de behandelende arts en niet voor de asielinstanties, zodat

de relevantie ervan in kader van uw asielrelaas onduidelijk is. De door u voorgelegde omslag vormt enkel een aanwijzing dat er documenten naar uw adres werden gestuurd. Het uittreksel van uw geboorteakte (afgeleverd op 10 januari 1989) bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. U bent niet in het bezit van enig ander document ter staving van uw identiteit en uw reisweg.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept een schending in van de materiële motiveringsplicht.

Nopens de status van vluchteling

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Uit wat onder blijkt voldoet verzoekster hier geenszins aan.

2.4. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.5. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar asielrelaas opbouwt in de loop van de procedure. Verzoekster maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van een mogelijke besnijdenis, noch van de uitbuiting door F. of de seksuele contacten met de kolonel. Integendeel verzoekster vermeldde louter dat ze na het overlijden van haar moeder verhuisde naar Conakry waar ze verbleef bij een vriend van haar vader waar ze de Libanees ontmoette die haar werk gaf (vragenlijst 3.5). Daar waar verzoekster stelt dat *“zij gevraagd werd te antwoorden op de vragen, en dat zij dat om die reden niet vermeld zal hebben”* en *“dat zij enkel moest antwoorden op de vragen”* kan dit geenszins overtuigen nu de vragenlijst er precies op gericht is om alle essentiële elementen van verzoeksters vrees in kaart te brengen. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Deze omissies ondergraven op bijzonder ernstige wijze verzoeksters asielrelaas.

Daar waar verzoekster stelt dat Ib. in Guinea werd geboren en de Guineese nationaliteit heeft en dat *“Zij is ten zeerste verbaasd dat op de dienst Vreemdelingenzaken een andere verklaring geacteerd werd. Zij stelt dat dit een grote vergissing moet geweest zijn van de officier die werkt op de dienst Vreemdelingenzaken”*, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier, te meer verzoekster zowel in haar verklaring (nr. 16b) als in haar *“Samenstelling van familie”* verklaarde dat Ib. de Senegalese nationaliteit heeft en geboren is in Senegal en van etnie Malinké is. Verzoekster verklaarde tevens dat hij hier bij een bedrijf in België werkt zodat nog minder aannemelijk is dat verzoekster hem niet heeft aangegeven. Verzoekster heeft aldus gefaald een beroep te doen op de Belgische autoriteiten zodat zij geenszins kan beweren dat *“dat zij geen bewijs kan voorleggen (...) dat Ib. haar zoekt omwille van haar schuld. Zij wijst op de zwakke positie waarin een kandidaat vluchteling zich bevindt”*. De verklaringen van verzoekster en de vragenlijst werden verzoekster voorgelezen en door haar ondertekend, waarbij zij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoekster was aldus in

de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en haarzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer haar daarover uitdrukkelijk gevraagd werd, integendeel verzoekster bevestigde dat ze de redenen van haar asielaanvraag heeft kunnen uitleggen (gehoor p. 2). Verzoeksters opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig. Ook deze tegenstrijdigheid ondergraaft op bijzonder ernstige wijze verzoeksters asielrelaas.

2.6. Indien *“een besnijdenis mogelijk is op alle leeftijden. Ook toen zij 17 jaar oud was heeft haar oom aan haar vader gevraagd om haar te laten besnijden”* en verzoekster stelt dat *“de praktijken van besnijden zeer courant zijn in haar land van herkomst. Er wordt enorm veel belang aan gehecht en het is daarom mogelijk dat ook oudere meisjes nog besneden worden”*, dan toont verzoekster nog altijd niet in haar concrete geval aan dat zij een risico op besnijdenis loopt. Immers verzoekster is een zelfstandige volwassen vrouw zodat een dergelijke beslissing enkel van haar zelf kan komen. Verzoekster weerlegt de motieven van de commissaris-generaal niet waardoor deze staande blijven.

2.7. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van loutere beweringen (*“Verzoekster licht toe dat vrouwen in haar land van herkomst geen rechten hebben en dat zij zomaar niet weg kunnen wanneer zij dat wensen”*) en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*“Hetgeen verzoekster beleefd heeft bij F., was voor haar uiterst traumatiserend. Om die reden kon zij niet onthouden hoeveel hij betaalde voor haar. Wanneer zij precies kolonel Mou. B. ontvluchtte kan zij ook niet meer verduidelijken”*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat zij vreest voor ernstige bedreigingen voor haar leven ten gevolge van willekeurig geweld en een gebrek aan mensenrechten in haar thuisland.

2.10. Verzoekster gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet voldoende uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK